

Drugi govornik, gosp. dr. Rosina je omenil v začetku svojega govora veliki pomen zborovanj, kjer lahko izražajo vdeleženci svoje želje in zahteve, ki se morajo kot ljudska volja na merodajnih mestih vpoštevati. Bičal je posebno neumnost nemškutarjenja, ter v drastičnih dokazih pokazal njega smešnost. Pozival je navzoče, naj vedno in povsod, v šoli in v uradih zahtevajo enakopravnost našega jezika, naj se nastavlja takšni uradniki, kateri ne bodo smatrali slovenske govorice kot izzivanje! Posebno odločno moramo zahtevati od vlade in dežele sol, ki ne bodo za našo deco pomemčevalnice. Pozval je navzoče, naj se nikdar ne sramujejo svojega jezika, ampak naj povsod kažejo, da so vrli Slovenci in Slovenke, kajti: Čvrst je naš rod, naš dom krasan, — Če ni — pa bo po svetu znan. Govoru je sledilo burno odobravanje.

G. Pišek se je zahvalil v imenu občine gg. govornikom za njih trud in požrtvovalnost. Predlagal je sledeče resolucije, ki so bile enoglasno sprejete:

1. Na shodu v Hotinji vasi zbrani volilci izrekajo g. drž. in dežel. poslancu in dežel. odborniku Francu Robiču ter g. dežel. posl. Ivanu Rožkarju za njuno vestno zastopanje občaslovenskih in zlasti kmetijskih koristi svoje zaupanje in zahvalo.

2. Zahtevajo, da se uvede za okrajne zastope, za deželni in državni zbor splošna, enaka in direktna volilna pravica.

3. Zahtevajo, da se ustanovi za južni del štajerske dežele kmetijska in obrtna šola s slovenskim učnim jezikom in da se v svrhu, da bodo te šole tudi lahko obiskovali sinovi ubogih kmetov, dovoli primerno število stipendij.

4. Da se po slovenskem delu Štajerske nastavljajo le taki uradniki, ki so zmocni tudi slovenskega jezika in naklonjeni slovenskemu narodu.

5. Volilci protestujejo proti grdim napadom nemških listov in obljubujejo, da bodo odgovarjali na te napade le na gospodarskem polju z geslom »Svoji k svojim«.

6. Zbrani volilci protestujejo najodločneje proti naredbi vojnega ministrstva, da se vojaki, ki doslužijo triletno vojno službo, koncem septembra t. l. pridržijo še čez to dobo v aktivni službi.

7. Zbrani volilci izjavljajo, da ves slovenski narod želi ustanovitve slovenskega vseučilišča in ustanovitve nadsodišča za slovenske pokrajine v Ljubljani.

8. Zbrani volilci želijo, da se naši poslanci potegnejo za to, da se naredi postava o konkurenčnih odborih, s katero se urede

razmere glede farnih občin tako, da se ustreže najbolje cerkvi in občinam.

Zborovanje je zaključil g. predsednik dr. Glaser. Zahvalil se je doštemu občinstvu za obilni obisk, vrlim domačim tamburašem za milodonečo godbo in vrlim dekletom za lepo petje, ki so pridno že med zborovanjem proizvajali svoje točke ter tako dali shodu veselo lice. G. Pišek je napil učitelju tamburašev, ki je pa žalibog odsoten, ker išče v kopališču zdravja. Pozneje so se zapeli vrli šentjanški pevci in tako smo se zabavali pri lepem tamburanju in petju do večera.

Stanovanja za dijake.

Začetek šolskega leta se zopet približuje. Marsikaterega dobrega očeta in blago mater, ki hočeta svojega otroka dati v mesto v šole, objema opravičen strah, da se njuni ljubček v mestu pokvari. In kako tudi ne — saj pride otrok v tuje roke in pri tem se v mesto, kjer je toliko zapeljivosti. Zategadelj se predvsem vriva vprašanje: Kam naj gre dijak stanovat? Odgovor na to vprašanje je edino eden, namreč, naj gre stanovat na dobro stanovanje. Dobro stanovanje pa je le tisto, ki je zdravo za dušo in telo.

Kedaj je stanovanje zdravo za dušo? Stanovanje je zdravo za dušo, ako gospodarji, kojim se dijak izroči v skrb, v resnici zavzemajo mesto dobrih starišev. To pa se zgodi, ako predvsem gledajo na verski in nramni razvitek jim izročene mladine. Gospodarji morajo biti verni in vestni kristijani, ki z besedo in vzgledom vplivajo na mlada srca; kar pa bi seveda v tisti obitelji ne bilo, kjer je gospodar socijaldemokrat, neverec ali krivoverec, kjer se berejo protiverski časopisi in govore bogokletni govori. To bi na tistem stanovanju tudi ne bilo mogoče, kjer je gospodinja, ki je samica, na slabem glasu in živi pohujšljivo, ali kjer so popačeni otroci, posebno drugega spola, ki premnogokrat nedolžno, z dežele prišlo mladino že v prvem cvetu zastrupijo. Nramno uspešno razvijati se more mladenič le tam, kjer vlada red v hiši. Red pa je le tam doma, kjer se ob zgodnji uri vstaja in pravočasno spat podaja, kjer sta točno in ob določeni uri obed in večerja, namreč kjer se ne trpi ponočevanja in kjer vlada mir, ljubezen in edinost med domačini. Red zahteva potrebno hišno opravo, kamor se devajo knjige, kjer se shranjuje obleka, kjer se uči in piše. Red hoče imeti tudi svoj prostor, kjer se snaži oblačilo in obutej, kjer se umiva, češe itd. Vsa hišna

oprava in vsi prostori se morajo ohraniti snažni in zato morata gospodar in gospodinja zahtevati, da dijaki ničesar hudomušno ne poškodujejo ali zamažejo in da ima vsak knjige in oblačila na določenem prostoru. Kjer vsega tega ni in se na red ne gleda, tam ni stanovanje za dijaka, da bi se versko in nramno razvijal. Česar se Janezek ni učil, tega tudi Janez nikdar znal ne bo. Deček se mora že v prvi mladosti učiti reda, snažnosti in točnosti, sicer teh potrebnih lastnosti nikdar poznal ne bo.

Kedaj je stanovanje zdravo za telo? Za telo je stanovanje zdravo, če ni vlažno ali mokro, zaduho in če se da zračiti. Dalje je potrebno, da gospodinja stanovanje in hišno opravo vsak dan snaži, redno menjava posteljino prtenino, da vsak teden obesi čisto obrisačo v sobo, pravočasno umazano dijaško perilo opere, kar je raztrganega, po potrebi zašije in strogo gleda na to, da se dečki vsako nedeljo preoblečejo. Na mizo se morajo postaviti dobro pripravljene jedi in tudi v zadostni meri. Nikdar pa naj hišni gospodar ne pripusti, da bi dijaki kadili, pač pa mora gledati na to, da hodijo vsak dan vsaj eno uro na izprehod.

To bi bili glavni pogoji za dobro stanovanje.

Deček pa ne pride v mesto le stanovat, ampak se učiti in likat. Da pa ta smoter doseže, morajo stariši gledati na mnogovrstne okoliščine. Predvsem mora imeti dijak za-se takšno sobo, da ga nihče ne moti. Ako je soba v pritličju, naj ne bo ob cesti, kjer se veliko hodi, govori ali vozi, kajti govorjenje in ropot raztresata. Na enem in istem stanovanju naj ne bo veliko dijakov, kajti to je deloma nezdravo, deloma ovira prosto gibanje, in kar je najhujše, ovira učenje. Vsak dijak namreč ima svoje posebnosti pri učenju. Nekateri se glasno uči, drugi mora popolen mir imeti, da mu je možno učiti se, zopet drugi rad sem in tja hodi ali izgovarjanje stavkov z mahanjem ali kretanjem rok spremlja itd. Na enem in istem stanovanju naj bi ne stanovali nikdar dijaki različnih zavodov, n. pr. gimnazijci, realci ali učiteljsčeni, ker potem le drug drugega ovira v učenju. Nekateri se ima isti dan več učiti, drugi manj, tretji ima morebiti celo prosto in tako moti manj z delom obloženi druge z govorjenjem, norčijami, z goslanjem itd. Ravno tako naj bi na istem stanovanju ne stanovali dijaki iz nižjih in višjih razredov, ampak kolikor mogoče oni iz nižjih skupaj in zopet oni iz višjih skupaj.

Brez vednosti gospodarja ali gospodinjice bi ne smel noben dijak od doma, zato mora imeti vsak učenec natančno sestavljen dnevni red v hiši, da gospodar ve, kaj ima dijak ob kateremkoli času opraviti ali kje se nahaja in da se o pravem času vrne. Gospodar ima strogo na to paziti, da učenci v zgodnji uri vstajajo in zvečer točno spat gredo. Posebno ne sme pripustiti, da bi pozno v noč bedeli, ker se navadno takrat ne uče, ali pa so prej učenje zanemarjali, zanašajoč se na noč.

Sveta dolžnost, ki veže nadalje oskrbnike mladine, je ta, da strogo pazijo, da dijaki jutranje in večerne molitve opravljajo, da se ne sedajo k obedu in k večerji brez molitve; kateri ni vesten v izpolnjevanju krščanskih dolžnosti, tudi v učenju vesten ne bo. Ravno tako mora biti gospodarjev sveta skrb, da opominjajo dečke k učenju, da opazujejo, če se v resnici uče, posebno da se ne bavijo z drugimi rečmi, z nepotrebnim ali celo nevarnim berivom, da ne tratijo časa z igranjem, Nikakor se ne sme pripustiti, da bi se dijaki pogosto in za daljši čas shajali. Gospodar ali gospodinja naj gre vsak mesec vsaj enkrat v šolo h g. razredniku vprašati, kako njeni dijaki napredujejo, vpraša naj za nasvete in omeni pogrške, katere je na učencih opazila, da tako domača hiša v edinosti s šolo na odgoji mladine delujeta. Kar je v šoli zvedel ali zvedela, naj natanko poroča starišem. Kadar pa stariši pridejo v mesto, naj nikar ne zamudijo obiskati šole in pov-

»Jemeneca«, začudi se starka, ki je v svoji zmedenosti snela očala in jih zopet nataknila, »celo Vršnikov gospodar se je k nam potrudil. Le vsedite se in odpočijte. — Da, tudi jaz bi vam lahko mnogo potožila o moji nogi. Toda od tega časa, kar me leči zdravnik iz mesta, je rana skoro popolnoma cela. Materi božji v Gozdu bodi zahvaljeno, ki mi ga je plačala. — Je že tako, če postane človek star. Je pač križ s starim človekom!«

»Prav imaš, Poljančevka, tako tudi jaz pravim«, odvrne kmet. »Star človek naj bi se ne brugal za nič drugega kakor za molitev in za smrt. Saj se ne more dobro pripravljati za večnost, če mora vedno misliti na posvetne reči. Zato pa hočem oddati posestvo Dragomiru, naj on naprej gospodari. Še ta teden nameravamo iti v mesto k notarju. Ker pa dobi fant posestvo, potrebuje tudi gospodinja. Zato sem dal danes napreči in sem se peljal sem k tebi, da —«

»Ali, moj Bog«, mu seže ženica v besedo, »ali misliš, da vem jaz za kako nevesto?«

»Saj ti bom jaz pomagal poiskati, Poljančevka«, zasmeje se Vršnik. »Nevesta je čisto blizu; treba je samo stegniti in jo že držiš.«

Zdaj se je pričelo ženici svitati v glavi. »Kaj? — Pa saj ne mislite na Jelico«, jeclja presenečena. — »Jelica bi naj...« postala

moja žena!« zakliče Dragomir in objame zarudelo deklico. »Jelica mi je že obljubila, da me hoče, zdaj mi morate samo vi povedati, če me hočete za zeta!«

»Moj Bog, kako moreš tako govoriti«, zakliče vdova, »če te hočem! Tebe, katerega bi najbogatejše dekle sprejelo z odprtimi rokami. V mojem življenju se bi mi ne sanjalo, da bom doživela kedaj tako srečo. — Gotovo je to naredila Mati božja v Gozdu. Povejte mi, za božjo voljo, kako je to prišlo?«

»To bi predolgo trajalo!« odgovori Dragomir. »Vse bodele zvedeli natanko. Toda to je res, kar ste rekli, Mati božja v Gozdu je naju združila.«

»Saj sem rekla«, vsklikne starka vesela. »Vidiš, Jelica, kako je Mati božja za te skrbel, ker si bila pridna in pobožna ter si lepo molila. Celu tvoje življenje smeš hvaliti Mater božjo v Gozdu.«

Smešničar.

Zelo pametno. Neki mož, ki je pričakoval svojega prijatelja, je prilepil na duri svoje sobe listek s sledečim napisom: »Jaz sem do 11. ure v bližnji gostilni, ako prideš pozno in ne bodeš mogel več brati, potrkaj na sosedna vrata in ti bodo prinesli luč.«

prašati gg. profesorjev, kako stoji kaj z njihovim otrokom. Nikdar pa se naj stariši ne zanesejo na to, kar jim sin poroča, kajti dokaj znano je, da se dijak rad preceni v svojem znanju, in da skuša na vse mogoče načine svojo lahkomišelnost in nemarnost prikriti ali opravičiti. Ako učeniki razsodijo, da deček ni za študiranje, potem pa le hitro domov z njim, da se ne spridi. Nikdar naj se otrok ne sili k daljnemu učenju, če nima sam veselja, ker potem ne bo izhajal in zadušeni študenti so neka zmes, ki ni za svet, ker so za vse sposobni, le za dobro ne.

Dijak pa bi se naj tudi likal po svojem obnašanju. Zato nastopi za gospodarja in gospodinja še nadaljna dolžnost, da pazno gledata na to, da so njuni dijaki poštene v govorjenju in vedenju. Nikdar se ne sme pripuščati, da bi kleli, zmerjali ali celo nesramno govorili. Seveda morata gospodar in gospodinja sama lep izgled dati. Ravno tako se mora paziti, da med dijaki ni prepira in sovraštva, še manj, da bi bili surovi in robati ali da bi se med seboj pretepali. Strogo se ima nadzorovati, da se sramežljivo oblačijo in slačijo in da vsak leži v svoji postelji, da v sobi vlada mir in tišina, kakor hitro se luč ugasne. Kedar dijaki od stanovanja odhajajo in prihajajo domov, morajo spodobno pozdraviti in stopivši v sobo se odkriti; v sobi ne sme nihče klobuka na glavi imeti. Gospodar ali gospodinja naj noben dan ne pozabita opominjati, da se dečki lepo počesejo, oblačilo in obutej dostojno osnažijo in naj pazita, da raztrgani ali z oblačilom brez gumb v šolo ne hodijo, kajti še tako borno oblačilo, če je sešito in snažno, je lepo, nasproti pa oblačilo iz dragega blaga in po najnovejših vzorcih vrezano, ni lepo, če ni osnaženo.

Da pa bodo dijaki zadovoljno prejeli opmine svojih gospodarjev ali oskrbnikov, je treba, da stariši svojim otrokom ubogljivost strogo zabičajo, seve da morajo tudi oskrbniki se svojim obnašanjem in skrbjo to spoštovanje zaslužiti in čuvati.

Pripomniti še bi bilo, da dijak ne sme nikdar brez vedenja svojih starišev stanovanja izpremeniti. Preden pa stariši v prese-litev privolijo, naj se dobro prepričajo o razlogih, ki vodijo njihovega sina, da hoče imeti drugo stanovanje.

Dopisi.

Orehova ves pri Mariboru. V začetku novembra preteč. leta je bila tukaj volitev občinskega odbora, katera je v kljub pritisku nemškutarjev vendar za Slovence ugodno izpadla. Od nasprotnikov bili so samo v III. razredu štirje odborniki, katerih so mi samo domače imena znana namreč: hotinski Cesar, Gril, Luka in Gluhak. »Sama pravcata grmanska kri!« Ravno ti izvoljenci pa s to volitvijo niso bili zadovoljni ter so uložili proti taisti ugovor, kateremu je gosposka ugodila in volitev razveljavila. Gospod urednik! To je bilo veselje, in Vam je še gotovo znano, da je tudi »Marburgerca« takrat svoje veselje trobila po svetu s pristavkom, da, »kedor se nazadnje smeji, se najbolje smeji.«

Vršila se je potem nova volitev dne 23. aprila t. l. — Tukaj je bilo agitacije od nemškutarjev, da je kaj. Cesar, namreč hotinski, je kar zunsaj poslušal glasovanje, in ko je razvidel, da propade, jo je popihal, ne da bi svojim ljubljencem ali sebi glasove oddal. Razglas o izidu volitve je nemškutarje tako presenetil, da so jo koj tihoma brez »hajlanja« popihali. Tudi Gril in Luka, katera sta bila v komisiji, sta odšla, predno sta podpisala volilni zapisnik. Saj si lahko mislite gospod urednik! da mora biti to jeza, ker so tokrat bili sami izvrstni narodnjaki izvoljeni in nobeden onih že imenovanih. Seveda, zvite buče v svoji ogorčenosti tudi tokrat niso mirovale ter so mislili zopet na rekurz, katerega jim je baje njih ljubljenc

g. tajnik okrajnega zastopa E—tz tako slabo sklampfal, da ga je seveda vis. namestnika morala odbiti. Temu g. tajniku bi priporočal, da, preden zopet kedaj kakšni rekurz pregreši, da se poprej dobro pouči o občinskem volilnem redu. Nemila usoda je torej tako hotela, da se je dne 9. avg. t. l. izmed 12 izvrstnih narodnih mož izvolil enoglasno zopet od »rekurzmaherjev« imenovani »naš ljubi gosp. Franc Pišek« za župana, svetovalec gosp. Franc Primec, krčmar, Anton Lobnik in Jan. Žigart. — Gg. »rekurzmaherji«, kaj pa sedaj rečete in ti »Marburgerca«? Kedo se najbolje smeji? Gotovo ti, ker so tvoji pristaši tako sramotno propadli. Veste gospod urednik! »rekurzmaherji« bi še vse prenesli; tudi ta usodepolni udarec, samo, da bi tega presnetega njih ljubečega in Vam tudi dobro znane Franca Pišek-a v odboru ne bilo in še zraven župan. To je pač smola! Ta jim pač marsikatero nemškutarske ugodnosti pristrže. Gg. rekurzmaherji! Kaj pa bode s kraj. šol. svetom? Ali se ne majo tudi stolec gospoda načelnika Grila? Svetujem Vam gg. rekurzmaherji, da, ker vas sedaj po jako napornem brezuspešnem delovanju gotovo glava boli, mogoče tudi soudje, ne iti v toplice, ker bi se vsled vroče vode znala nesreča zgoditi. Bolje je, da greste v Dravo nekje pri Mariboru, da vas lahko tam oni gospod, kateri vam je »schneidig Rekurs« napravil, z milom nažajfa in umije, potem pa kličite miserere, nikoli več ne bomo sedeli v občinskem odboru, kajti sedaj so prišli novi, mladi možje na krmilo, kateri se ne bodo dali v kozji rog vgnati. Dobropoljski.

Sv. Trojica v Slovenskih goricah. (V prevdarek) Mi spimo narodno spanje. Nad nami kakor strupena jesenska megla se vali duh odpadnikov slovenskega jezika, oni plovejo nad nami kot nočne ptice, a mi spimo mirno in brezskrbno. V mislih imam občinske predstojnike trojiške župnije, katerih je ravno pol ducata, pa le samo jeden, čujte ljudje božji! samo jeden se je ostal zvest svojemu narodu. Zavednega narodnjaka mora srce boleti, ko vidi, da hodijo možaki nasprotnega kopita na čelu slovenskih občanov. Jeden pravi, da je hodil svoj čas v Mariboru v štrti »klas«, in tam je slovensko pisati popolnoma pozabil — Smešno! Ako ga kedo opozori, naj slovensko piše, se bo odrezal: »če pa najne nemrem«.

Drugi piše tako nemščino, da se mu vse smeje, a on je ponosen na to ter pravi, da za nobeno stvar tega ne opusti, ker ga gospoda bolj zaradi tega obraja. Mar bi ne bilo bolje uradovati v slovensčini, katero zna, kakor pa v nemščini, če je ni zmožen. Nemški listi nas pa zasmehujejo, imajo nas za narod, ki je na nižji stopinji kakor so oni. Z ozirom na naše nemškutarje je tukaj res tako. Zakaj? Ker spimo! To je žalostno za nas! Ob času volitev niti na volišče ne gremo ter tako pripravimo zagrizenim narodnim nasprotnikom lahek korak na krmilo občine. Predragi! Vzbudimo se! pokažimo, da nam narodna čast ni deveta briga in ne udajmo se tako sramotno nemškutarjem. Od mož, kateri bero skrajno brezverske časopise kakor so: »Marburgerca« in »Štajerca« pač nimamo nič modrega pričakovati. Na delo torej! na delo za narod! Trojiški.

Iz Spod. Sv. Kungote. Spoštovani gospod urednik! Prosim Vas, dovolite tudi meni vsaj nekoliko besed zapisati iz naše župnije. Opisati Vam moram naše razmere, kakšne so bile nekdanj in kakšne so sedaj. Mir, kakšnega si povsod želimo, vladal je tudi nekdanj pri nas, ali sedaj je vse drugače. Odkod pa to, vprašal bo marsikdo. Od tistega časa, odkar je prišel k nam že znani posilnemenski Ahitsch za učitelja, ni več žalibog nobenega miru. Razširil je povsod lažnjivega »Štajerca« in s tem napravil sedaj mnogo sovraštva. Bil je tudi pisar pri občini Gradiška. Zato, da je sedel dobro uro pri pisanju, dobil je vina in jedi, kolikor je hotel. Ali s tem ni bil zadovoljen, zahteval je še denar. V št. 17 »Štajerca« beremo različne nelepe

napade na našega velezaslužnega, že nad 42 let županujočega Tomaža Krambergerja. Pravi pa v »Štajercu«, da naš župan ne vidi pisati po večni luči. Bistroumnež (?), zvečer v mraku ne vidi niti otrok pisati, ne 77 let stari človek. Naš gospod Ahic bi nam nemara tudi rad ceste popravil, zaradi tega pa piše o njih. Mi ti odgovarjamo, ceste si mi moramo popraviti sami, tebe ne brigajo nič, ti se brigaj le za svoje reči. Kar se mosta tiče, pa ti povemo, da so se že trudili občinski možje z župani vred, da bi most popravili, a predno ne dobimo Pesnice regulirane, prej ne moremo postaviti mosta. Povemo ti, ker imaš navado, da se pozno v noč vračaš domu: Pazi še torej nekoliko časa, da se kje pri mostu ne spodtakneš in ne strbunkneš v Pesnico in se potopiš s »Štajercem« vred, ali da si pri padcu vsaj ne odgrizneš kos svojega jezika. Nadalje trdiš v slabournem »Štajercu«, da imamo slabo opravljena šolska poslopja. Tega pa ne veš, da mi kmetje vse to težko plačujemo. Kar pa je potrebno, to pa itak popravljamo in tudi bomo popravili. V posmeh postavljaš tudi celo faro pred svetom zaradi orgel, praviš tudi, da nimamo stolpne ure, da se njeni kazalci nič ne spreobračajo. Je pač tako kakor ti, ki vedno trdiš, da bi se rad rešil naše fare, pa vendar rad tu ostaneš, kakor oni kazalec na uri. Da je pri vsem tem treba denarja, tega pa ti ne premisliš. Daj ga pa ti, kajti kdor zna izvrstno napaditi, mora tudi znati pomagati. Mi kmetje ti povemo, tak človek kakor si ti, se naj skrbi za svoje reči. Ali si že skušnjo naredil? Enkrat ti je trda sla, kaj? Pa se tako pametnega delaš!

Dragi mi kmetje, zapomnite si, kar vam povem: Povsod vržite »Štajerca« iz hiše, »Naš Dom« in »Slov. Gospodar« pa v hišo, ako hočete, da se vrne ljubi mir zopet nazaj v našo faro. Tisti, ki je razširjal »Štajerca«, ni naš prijatelj in prej ne bo miru, dokler ne bo iz vsake hiše vržen tudi njegov list. Na noge torej, dragi kmetje, mladeniči in dekleta, ako je vam količkaj za mir v fari, glejmo, da bomo v kratkem lahko rekli tudi o naši fari: »Izgnali smo ga mi — iz kungotške fare vsi, — zatorej Štajerc! le nazaj — le nazaj v nemčurski raj.

V imenu mnogih iz Dobrenja.

Sv. Lenart nad Veliko Nedeljo. Politični shod, katerega je tukaj priredilo 30. avg. katol. slov. politično društvo »Sloga« iz Ormoža, je prospel prav imenitno in vsestransko povoljno. Nedogledno število kmečkih vdeležencev od blizu in od daleč je z največjo pazljivostjo poslušalo zanimiva poročila gospoda dvornega svetnika in državnega poslanca dr. Ploja, kateri je prav v poljudni besedi razlagal, kako se dela v državni zbornici in za katere »paragrafe« v prid slovenskega kmeta si je posebno on s tovariši prizadeval. Ti zakoni, katerih namen in važnost je g. dvorni svetnik temeljito razjasnjeval, so: pristojbinski zakon, odprava mitnic, zakon za skrajšanje vojaške dolžnosti na dve leti, zakon o ustanovnih zadrugah, zakon proti pijačevanju. Nadalje še omenja gospod državni poslanec trgovinske nagodbe z Ogrsko ter kaže dosedanjo krivično razdelitev plačil k skupnim državnim potrebam, na kar zakliče on kakor vsi navzoči: »Proč od Ogrov! plačujmo vsaki svoje!« V sklepu svojega poročila pa je privoščil gospod dvorni svetnik par besedi še onim ptujskim »prijateljem« kmečkega ljudstva, katerih ljubezen se je zadnja leta začela precejati skozi »gfitno kroto«, ter je v odkritosrčnih besedah kazal podle namene teh gospodov, opominjajoč slovenskega kmeta, naj se nikdar in nikjer ne da preslepiti tem sladkoslinim izdajčam poturicam okolu »Štajerca«, ampak naj se marljivo poprime dobrih slovenskih časnikov: »Slovenskega Gospodarja«, »Našega Doma« itd. ter naj se z vso odkritosrčnostjo oklene sinov, ki so njegove krvi, njegovega mišljenja, ki imajo zanj in za njegove težnje srce, pa tudi voljo za slovenskega kmeta delati, živeti in umreti.